

Chỉ Có Sự Thật Mới Giải Phóng Con Người, Giải Phóng Văn Học và Đất Nước

Trần Mạnh Hảo

(Tham luận của Trần Mạnh Hảo trong Đại hội Nhà văn Việt Nam lần thứ XIII, soạn theo thư “mời viết tham luận” của nhà thơ Hữu Thịnh, Chủ tịch Hội Nhà văn Việt Nam, nhờ nhà thơ Trần Đăng Khoa đọc giùm – cảm ơn!)

“Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý” (K.. Marx)

Kính thưa quý đồng nghiệp cầm bút,

Thưa quý vị quan khách và quý vị lãnh đạo,

Thói thường, con người sợ món gì nhất? Sợ ma quỷ ư? Không! Sợ vợ ư? Không! Sợ công an ư? Không! Sợ kẻ cầm quyền ư? Không! Sợ chết ư? Không!

Theo chúng tôi, con người trên mặt đất này sợ nhất sự thật! Vì vậy, ngạn ngữ Việt Nam từng nói: “Thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng”. Người Trung Hoa từ thượng cổ đã nói: “Trung ngôn nghịch nhĩ”. Người Ba Tư cổ khuyên: “Nếu nói ra sự thật, anh sẽ chết”. Người Ai Cập xưa cảnh cáo: “Khi sự thật bị bỏ quên quá lâu, một hôm nó thức dậy thành ngày tận thế”. Ngạn ngữ Tây Tạng tiền Phật giáo khuyên: “Mày chỉ được phép nói ra sự thật, nếu mày làm vua”. Thổ dân Úc bảo: “Ai nhìn thẳng vào sự thật sẽ bị mù mắt”. Lịch sử nhân loại đã ghi nhận hàng triệu con người từng dám cả gan nói lên sự thật mà bị mất mạng, bị tù tội hay bị quản thúc tại gia.

Đã có bao nhiêu lý thuyết chính trị thề bồi giải phóng con người, bao nhiêu cuộc lật đổ, cuộc cách mạng tuyên thệ giải phóng con người, giúp con người hoàn toàn tự do, sau khi đã giết hàng triệu triệu sinh mạng. Rút cuộc, con người hình như vẫn chưa được hoàn toàn giải phóng, chưa hoàn toàn được tự do, con người vẫn còn sợ hãi vì bị sự dối trá thống trị? Một số đất nước, một số dân tộc trên hành tinh vẫn còn bị nhốt trong nhà ngục có tên là dối trá. Cần phải làm một cuộc cách mạng của sự thật mới mong giải thoát cho nhân dân khỏi ngục tù kia.

Chìa khóa cuối cùng giúp con người được giải phóng, được hoàn toàn tự do, chính là sự thật, một sự thật không còn bị giấu như loài mèo giấu của quý. Karl Marx đã tôn vinh sự thật lên tột cùng của nhận thức luận và phương pháp luận: **“Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý”**: không có sự thật đi kèm, mọi kết luận, mọi lý thuyết, mọi khế ước, mọi hội kín, mọi cuộc cách mạng đều chỉ là nguy lý, nguy tạo, là lừa bịp. Có Tổng thống Ba Lan Lech Kaczyński (1949-2010) người vừa bị tử nạn trong vụ rơi máy bay trên đường bay đến rừng Katyn tham dự lễ kỷ niệm 22.440 người con ưu tú của dân tộc Ba Lan bị Hồng quân Liên Xô chôn sống hồi đầu chiến tranh thế giới thứ hai; trong bài diễn văn viết sẵn mà ông không còn cơ hội để đọc, có đoạn viết như sau: **“Sự**

thật, kể cả sự thật đau đớn nhất luôn luôn giải phóng cho con người. Sự thật gắn kết. Sự thật mang lại sự công bằng. Sự thật chỉ ra con đường hòa hợp.”

Lấy ý tưởng từ câu cách ngôn kinh điển của K. Marx và lời trần trối thiêng liêng thống thiết lớn lao của ngài cố Tổng thống Ba Lan trên, chúng tôi viết bản tham luận theo yêu cầu của Hội Nhà văn Việt Nam này.

Dostoyevsky, nhà văn vĩ đại nhất của chủ nghĩa hiện thực Nga và thế giới, từng tuyên ngôn rất hoa mỹ, rằng: **“Cái đẹp sẽ cứu chuộc thế giới”**. Chúng tôi thêm: **“Sự thật sẽ cứu chuộc thế giới”**. Sự thật sẽ cứu chuộc nền văn học của chúng ta, cứu chuộc Tổ quốc ta, nếu chúng ta cả gan một lần cùng nhau: **“Gọi sự vật bằng tên của nó”** theo cách ngôn của phương Tây.

Nếu Đảng Cộng sản và nhà nước Việt Nam thử một lần hợp tác với đất nước, với dân tộc Việt Nam mở HỘI NGHỊ DIÊN HỒNG CHỐNG GIẶC NÓI DỐI để tìm ra con đường cứu nguy dân tộc đang trên đà suy vong, thì công này của quý vị rất lớn. Ông cha chúng ta đã đánh thắng giặc Hán, Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh... để bảo tồn đất nước. Tất cả các thứ giặc trên cộng lại cũng không ghê gớm bằng giặc nói dối đang tàn phá Tổ quốc ta, giống nòi ta. Lần này, nếu nhân dân ta không vùng lên đáng tan BỌN GIẶC CÓ TÊN LÀ DỐI TRÁ, chắc chắn đất nước ta sẽ bị kẻ thù phương Bắc nuốt chửng, như mấy nghìn năm trước chúng đã nuốt chửng toàn bộ các dân tộc Bách Việt từng định cư lâu dài phía nam sông Dương Tử.

Chúng tôi viết bản tham luận này cũng để nhằm hưởng ứng cuộc hội thảo **“Văn học nghệ thuật phản ánh hiện thực đất nước hôm nay”** do Ban Tuyên giáo Trung ương vừa tổ chức tại Đà Lạt trong hai ngày 12-13/7/2010 với hơn hai trăm văn nghệ sĩ và các nhà lý luận phê bình hàng đầu Việt Nam tham dự. Cuộc hội thảo dững cảm kêu gọi văn nghệ sĩ từ trên mây tỉnh giấc, quay về với hiện tình đất nước, do GS.TS. Phùng Hữu Phú (Ủy viên Trung ương Đảng, phó trưởng ban thường trực Ban Tuyên giáo Trung ương, chủ tịch Hội đồng Lý luận Phê bình Trung ương), chỉ đạo. Theo *Đại từ điển tiếng Việt* trang 803, từ **“hiện thực”** có nghĩa như sau: **“Cái có thật, tồn tại trong thực tế”** (Bộ Giáo dục & Đào tạo–Trung tâm Ngôn ngữ và Văn hóa Việt Nam-NXB Văn hóa Thông tin xuất bản 1998). Như vậy, khái niệm “hiện thực” chính là sự thật đã và đang xảy ra trong thực tại trên đất nước ta. Cuộc hội thảo của Ban Tuyên giáo Trung ương vừa qua có thể được gọi bằng một cách khác: **“Văn học nghệ thuật phản ánh sự thật của đất nước hôm nay”**. Muốn phản ánh được sự thật của đất nước hôm nay, việc trước tiên của chúng ta là phải nhìn ra sự thật, gọi đúng tên sự vật, không phải sự thật tô hồng hay sự thật bôi đen, mà sự thật đúng như nó đang tồn tại khách quan quanh ta.

Lâu nay, vẫn nghe dân gian xì xào nửa hư nửa thực rằng: **“Các thế lực thù địch (xin lỗi, tiên sư nó) nói cái gì hình như cũng đúng sắc đúng, Ban Tuyên giáo Trung ương (xin lỗi) nói cái gì hình như cũng sờ ai sai...”** thì quả là chưa chắc; bằng chứng là trong hoàn cảnh đất nước mà sự thật trón biệt như hôm nay, thì việc Ban Tuyên giáo Trung ương kêu gọi nhà văn chúng ta hãy mở mắt, từ bỏ giác nam kha vô tích sự quá dài dề nhìn vào sự thật, nói lên sự thật đất nước, là một việc làm quá đúng.

Tất nhiên, sự thật mà Ban Tuyên giáo Trung ương kêu gọi nhà văn nhìn nhận được nhìn bằng mắt thường, chứ không phải sự thật bịt mắt bắt dê, hay sự thật được nhìn bằng mắt kẻ khác, nhìn bằng những thấu kính ảo, kính lồi, kính lõm, hay chiếc gương

chiếu yêu, chiếu bóng... Thâm ý của Ban Tuyên giáo Trung ương hình như muốn chúng ta tìm lại phong trào “Nói thẳng, nói thật” thời kỳ Đổi mới năm 1986 -1987 do Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh phát động?

Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh, trong cuộc gặp mặt văn nghệ sĩ năm 1987, đã làm gương nói thẳng nói thật, khi ông đặt vấn đề rất ráo cho văn học nghệ thuật là nhà nghệ sĩ phải có tự do sáng tác; ông nói: **“Cởi trói như thế nào, cởi trói nói ở đây trước hết là Đảng phải cởi trói cho các đồng chí... Tôi cho rằng khi những sợi dây ràng buộc được cắt đi, sẽ làm cho văn học nghệ thuật như con chim tung cánh bay lên trời xanh...”**.

Rõ ràng, qua lời Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh, Đảng đã thừa nhận từng trói văn nghệ sĩ và trí thức rất nhiều năm. Lần này, Ban Tuyên giáo Trung ương, thông qua cuộc hội thảo cấp nhà nước **“Văn học nghệ thuật hướng vào sự thật của đất nước”** đã khuyến khích kẻ hèn này là chúng tôi nói lên sự thật, toàn là những sự thật chết người, sự thật mà chính quyền cố tình giấu diếm vì món lợi của quyền lực, với sự nguy hiểm chống lại lẽ phải, chống lại chân lý: **“Nói ra sự thật lúc này không có lợi”**. Chẳng lẽ vì cái lợi, vì miếng ăn mà chúng ta đành phải nói dối hết đời ông đến đời cha, hết đời con đến đời cháu hay sao? Vậy chừng nào nhà nước Việt Nam mới cho người dân chúng tôi công khai nói ra sự thật đây? Chúng tôi đành lấy lời dạy của K. Marx làm bùa hộ mệnh: **“Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý”** để một lần cuối cùng nói ra sự thật của đất nước chúng ta, đâu có bị làm phiền, thậm chí bị tù đầy cũng mặc. Một kẻ nói dối, một dân tộc nói dối “lộng giả thành chân”, là một kẻ, một dân tộc không có tự do, không có độc lập, không có dân chủ, không có chân lý và lẽ phải... **Khi một kẻ, một dân tộc phải núp vào sự dối trá để tồn tại, kẻ đó, dân tộc đó là một kẻ yếu, một dân tộc yếu đang trên đường suy vong. Chỉ có kẻ mạnh, kẻ tự tin, kẻ có liêm sỉ, có đạo đức mới không sợ sự thật, dù là sự thật đau đớn nhất, khủng khiếp nhất mà thôi.**

Được lời như cởi tấm lòng, chúng tôi xin kể ra SỰ THẬT ĐẤT NƯỚC qua mắt mình, cái mà nền văn học của chúng ta lâu nay lảng tránh, làm ngơ, mặc “quốc gia hưng vong”, “thất phu” thay vì “hữu trách” thì hầu như cánh “thất phu” nhà văn thầy đều “tác trách”... Chúng tôi mong 700 tờ báo của lẽ phải, tức báo của Đảng và nhà nước, hãy hạ cổ chỉ ra những sự thật mà chúng tôi gọi tên trong bài tham luận này đúng hay sai. **Còn nếu quý vị dùng công an hay nhà tù để đối thoại với chúng tôi thì quý vị đã mặc nhiên thừa nhận chúng tôi nói đúng; chỉ vì đuôi lý mà quý vị mới phải dùng hạ sách là làm phiền chúng tôi, đe dọa chúng tôi thì quý vị đã không chính danh quân tử, dùng nền chính trị bá đạo ứng xử với người dân, khi người dân dám nói lên sự thật để hi vọng trên đất nước đau thương và cam chịu này le lối một nền chính trị vương đạo, dựa vào sự thật, lương tri và lẽ phải.** Trong hàng trăm sự thật nhân tiền của đất nước, chúng tôi chỉ xin kể ra ba sự thật mà thôi.

SỰ THẬT MỘT

Chưa bao giờ số phận dân tộc ta, đất nước ta có nguy cơ tiêu vong như hôm nay: nước nhà đang bị giặc ngoại bang xâm lấn bằng cuộc chiến tranh ngọt ngào, chiến tranh ô m hôn thảm thiết và tặng hoa, tặng quà anh anh chú chú, bằng cách chiếm dần hai quần đảo chiến lược Hoàng Sa và Trường Sa, lấn chiếm dần dần biên giới đất liền và hải đảo, khiến nguồn lợi biển vô cùng tận của ta rồi sẽ mất hết, dân tộc ta không còn đường ra đại dương, coi như tiêu. Ngoại bang dùng chiêu bài “ý thức hệ” và “16 chữ vàng”

làm dây trói vô hình, trói buộc Đảng cầm quyền và nhà nước Việt Nam phải nhân nhượng kẻ xâm lược hết điều này đến điều khác. Trên đất liền, ngoại bang dùng con bài khai thác bauxite, mua đất thời hạn 100 năm của 18 tỉnh lấy cơ trồng rừng, thực chất là công cuộc chiếm đất di dân theo kiểu vét dầu loang, theo kiểu “nở hoa trong lòng địch”. Đến nỗi, khi giặc chiếm Hoàng Sa rồi đặt tên quận huyện cho quần đảo này, sinh viên thanh niên biểu tình chống giặc lại bị nhà nước Việt Nam bắt. Vậy, nhà nước chúng ta hiện nay đứng về phía ngoại bang xâm lược hay đứng về phía nhân dân ta? Cũng chưa bao giờ như hôm nay, thiên nhiên và môi trường sống trên nước ta lại bị phá hoại khủng khiếp như thế: rừng bị triệt phá gần hết, sông ngòi đồng ruộng cạn kiệt nguồn nước, lụt lội kinh hoàng, khí trời bị ô nhiễm tới mức cuối cùng, nước mặn xâm hại phá hủy các đồng bằng. Chỉ cần một trận mưa lớn là Hà Nội, Sài Gòn biến thành sông do quy hoạch xây dựng phản khoa học. Hạt lúa, củ khoai, mớ rau, tôm cá, thịt gia súc, gia cầm cũng đang bị các chất hóa học độc hại chứa trong thức ăn, các chất tăng trưởng, chất bảo quản độc hại ám sát, khiến sinh tồn của giống nòi có cơ biến dạng...

Đạo đức xã hội tha hóa tới mức cuối cùng, con người hầu như không còn biết tới liêm sỉ và lễ phải... Một ông Chủ tịch tỉnh Nguyễn Trường Tô và rất nhiều quan chức cao cấp trong tỉnh Hà Giang chơi gái vị thành niên do ông hiệu trưởng trường trung học Sầm Đức Xương bắt các cháu nữ sinh là học sinh trong trường làm điểm, nhằm công nạp cho các quan đầu tỉnh. Nghe nói ông Nguyễn Trường Tô, ông Sầm Đức Xương từng là những người nhiều năm liền được bằng khen vì thành tích học tập và làm theo đạo đức Hồ Chí Minh. Một [sinh viên Nguyễn Đức Nghĩa](#) từng là đoàn viên thanh niên cộng sản ưu tú, đã ra tay giết và cướp của chính người yêu cũ của mình một cách man rợ, không phải là cá biệt trong một xã hội con giết cha, vợ giết chồng, anh em giết nhau được đưa tin đầy tràn trên các trang báo lề phải. Lối sống vô đạo đức, hành vi vô luân, con người ứng xử với con người man rợ hơn dã thú đang là vấn nạn quốc gia, có thể đưa một dân tộc vốn có văn hóa, văn hiến bốn nghìn năm tới chỗ diệt vong... Không nhìn ra những nguy cơ chết người này, liệu 100 năm nữa Tổ quốc Việt Nam chúng ta còn tồn tại không? Dòng giống con Lạc cháu Hồng còn tồn tại không?

Nền giáo dục Việt Nam hôm nay là một nền giáo dục thiếu trung thực, đúng như ý kiến của ông Phó Thủ tướng Nguyễn Thiện Nhân đã công nhận. Đạo đức trong giáo dục Việt Nam hôm nay đồng nghĩa với dối trá: thầy dối trá thầy, trò dối trá trò, quản lý giáo dục báo cáo láo cốt lấy thành tích, nạn mua bán bằng, bán đề thi, mua quan bán tước đang là đại họa của nền giáo dục. Hầu hết sách giáo trình, sách giáo khoa... là sách đạo văn. Cán bộ có chức có quyền đua nhau làm thạc sĩ, tiến sĩ... lấy bằng thật nhưng học giả. Nạn dùng tiền mua bằng cấp, mua học hàm học vị đang diễn ra công khai trong cái chợ trời giáo dục Việt Nam. Việc Hà Nội vừa qua đưa chỉ tiêu “xóa mù tiến sĩ” cho cán bộ công nhân viên nhà nước đã nói lên học vị tiến sĩ chẳng còn giá trị gì cả. Có lẽ trong vài năm tới, sau việc Bộ Giáo dục ra chỉ tiêu đào tạo thêm 23.000 tiến sĩ, sẽ dẫn tới chiến dịch xóa mù tiến sĩ trên phạm vi toàn dân. Nhiều ông cán bộ cấp cao có học vị tiến sĩ nhưng chưa có bằng tốt nghiệp đại học, thậm chí có vị chưa có bằng tốt nghiệp cấp 2 vẫn lấy được học vị tiến sĩ. Việc chính trị hóa môn văn, môn lịch sử, môn triết học, chính trị hóa nền giáo dục... đã tạo cơ sở cho sự dối trá làm bá chủ đất nước. Giáo dục như thế sao có thể đào tạo ra những công dân chân chính? Đây là dấu hiệu suy vong lớn nhất của dân tộc do nền giáo dục thiếu tính nhân văn, thiếu tính chân thật gây ra. Những quả bom B52 tinh thần là nền giáo dục đi chệch hướng

chân thiện mỹ đang rải thảm lên tinh thần dân tộc, thì ai là người phải chịu trách nhiệm trước lịch sử đây?

Than ôi, sau những quả bom tinh thần có tên là giáo dục mà chế độ tự ném vào mình, chỉ cần ngoại bang ném bồi thêm mấy quả bom thật vào hai đập thủy điện Sơn La và Hòa Bình là đồng bằng Bắc Bộ và cả Hà Nội sẽ biến mất, dân tộc sẽ biến mất... Hai đập thủy điện khổng lồ trên nghe đâu lại nằm trên vết nứt đứt động đất... mới hãi hùng làm sao? Đầu nguồn sông Hồng, đầu nguồn sông Mê Kông, Trung Quốc đã và đang xây hàng trăm đập thủy điện, khiến hai con sông chính của đất nước khô cạn dần, không còn đủ nguồn nước tưới cho hai đồng bằng chính nuôi sống dân tộc. Cách Móng Cái 60 km, tại Phòng Thành, Trung Quốc đang xây nhà máy điện hạt nhân rất lớn; nếu có sự cố kiểu Chernobyl vào mùa gió bắc, Hà Nội và dân đồng bằng Bắc Bộ có thể sẽ chết hết vì nhiễm phóng xạ hạt nhân...

SỰ THẬT HAI

Chưa bao giờ như hôm nay, trên đất nước ta, giặc nội xâm có tên là tham nhũng lại hoành hành ngang nhiên, kinh hãi như dịch hạch đến thế. Dân có tham nhũng không? Không! Thế thì ai là giặc nội xâm, là giặc tham nhũng? Thưa, chính quyền! Chỉ kẻ có chức có quyền mới tham nhũng được mà thôi. Vụ tham nhũng mới nhất như một đòn hiểm ác đánh một cú chí tử vào đất nước là tập đoàn Vinashin – một nắm đầm thếp của chính phủ – đã cướp đi của nhân dân số tiền khổng lồ là 80.000 tỷ đồng. Cứ thử làm tròn dân số nước ta là 90 triệu người (thực ra dân số Việt Nam mới chỉ trên 85 triệu dân), vị chi mỗi người dân vừa bị tập đoàn quốc doanh Vinashin cướp đi gần 9.000.000 đ. Chín triệu đồng với người nông dân là một nguồn vốn lớn: một gia đình nông dân có bốn nhân khẩu chẳng hạn, đã vừa bị Vinashin cướp đi nhân tiền 36.000.000 đ. Đã có bao nhiêu tập đoàn Vinashin cướp hết tiền của nhân dân trong quá khứ, trong hiện tại chưa bị phát hiện? Những nắm đầm thếp của chính phủ như các tập đoàn kinh tế: tập đoàn Than, tập đoàn Điện, tập đoàn Khoáng sản... đã và đang đầm chí tử vào hầu bao dân nghèo Việt Nam. Theo kiểm toán nhà nước, năm 2008, các tập đoàn kinh tế – nắm đầm thếp – đã làm thất thoát 10 tỷ đô la. Năm 2009, số thất thoát (đồ tội cho lỗ vốn) cũng không nhỏ hơn số 10 tỷ đô la năm trước. Các tập đoàn kinh tế quốc doanh, các công ty quốc doanh đang là đại họa cho quốc gia; chúng tỏ thành phần kinh tế rường cột của mô hình xã hội chủ nghĩa này đã hoàn toàn thất bại. Về quốc nạn tham nhũng, bà Phạm Chi Lan, chuyên viên kinh tế cao cấp của chính phủ đã phải cay đắng thừa nhận “bọn nắm đầm thếp – chúng nó ăn hết tiền của dân rồi” như sau: **“Một khi vẫn còn các ông lớn chủ đạo vẫn ngốn hết nguồn lực của đất nước và thâu tóm hết quyền thiết kế chính sách có lợi cho mình, thì làm sao thằng nhỏ động lực kinh tế tăng tốc được”** ([Tuần Việt Nam 22/07/2010](#)).

Tại sao nhà nước ta hiện nay vốn có hai chính quyền công kênh, chông chéo nhau, giẫm đạp lên nhau: một chính quyền theo hệ Đảng và một chính quyền theo hệ nhà nước với hàng vạn ban thanh tra, hàng vạn chi bộ bốn năm sáu tốt, với hầu hết mấy triệu đảng viên gương mẫu đều đã học tập tốt đạo đức Bác Hồ, mà giặc tham nhũng lại ngang nhiên hoành hành trắng trợn từ vĩ mô đến vi mô đến như vậy? Quan tham nhìn từ xa trở lên không thấy lao động chân tay, không thấy lao động trí óc, chỉ sử dụng một thứ lao động có tên là LAO ĐỘNG LÃNH ĐẠO mà ai ai cũng giàu có hơn dân thường hàng trăm, hàng nghìn, hàng vạn, hàng triệu, hàng tỉ lần là sao? Chung quy lại, có phải là do thể chế sai, mô hình chính trị sai: VỮA ĐÁ BÓNG VỮA THÔI CÒI,

VỪA ĐI THI, CHẤM GIẢI VỪA PHÁT GIẢI VỪA ĐƯỢC LÃNH GIẢI. NHÀ NƯỚC – ĐẢNG MỘT MÌNH MỘT CHỢ: VỪA THAM NHỮNG VỪA CHỐNG THAM NHỮNG? Xin hỏi: tay phải tham nhũng, liệu tay trái có dám cầm dao chặt được tay phải hay không?

Linh hồn triết học duy vật biện chứng Marxism nằm ở câu kinh mà đảng viên cộng sản nào cũng phải thuộc lòng: “**Mọi sự vật đều được cấu thành bởi các mặt đối lập thống nhất**”. Chỉ trừ nền chính trị của nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam không hề nằm trong quy luật vận động này của Marx, vì nó triệt tiêu đối lập chính trị!

Nền chính trị độc đảng, độc quyền của nước ta hôm nay đang chống lại biện chứng pháp Marxism. Trong phép biện chứng do Hegel sáng tạo, Marx tiếp thu, có ba nhịp như sau: **xuất đề, phản đề và tổng đề**. Phản đề hay đối lập chính là linh hồn của biện chứng pháp Marxism. Chối bỏ đối lập, triệt để cấm phản đề, cấm đối lập chính trị, nền chính trị của nước ta ngày nay đang chống lại chính cái lý thuyết chủ nghĩa cộng sản mà nó thề nguyện đi theo, thành ra một nền chính trị thoái bộ, rất giống với các nền chính trị thần quyền thời Trung cổ bên châu Âu.

Hãy xem khẩu hiệu rất duy tâm, hoàn toàn chống lại thuyết Marxism của Đảng cầm quyền: “**Đảng Cộng sản Việt Nam quang vinh MUÔN NĂM**”. Marx từng giải thích tại sao loài người thống khổ: vì loài người còn phân chia giai cấp. Mục đích của Marx là làm cho nhân loại tiến đến đại đồng, tức tiến đến thiên đường cộng sản. Muốn đến thế giới cộng sản, phải xóa bỏ các giai cấp: xóa bỏ giai cấp tư sản, xóa bỏ giai cấp vô sản, xóa bỏ nhà nước, xóa bỏ công an, quân đội, tất nhiên phải xóa bỏ cả Đảng Cộng sản, vì Đảng Cộng sản là đảng của giai cấp vô sản. Mà khi xóa bỏ giai cấp, thì đảng của giai cấp cũng không còn. Hô “Đảng Cộng sản Việt Nam MUÔN NĂM” cầm bằng như hô: “**Xã hội loài người có giai cấp muôn năm**”! Rõ ràng hô như vậy là treo cổ chủ nghĩa Marx, là không chính danh, là tự xóa bỏ tính mục đích của Đảng Cộng sản.

SỰ THẬT THỨ BA:

NÓI MỘT ĐẢNG, LÀM MỘT NẾO, HAY LÀ DANH KHÔNG CHÍNH THÌ NGÔN KHÔNG THUẬN

Đảng, Nhà nước Việt Nam nói thì rất hay, nhưng làm thường ngược lại. Những nguyên tắc, nguyên lý, luật pháp, chính sách, đường lối của Đảng cầm quyền và nhà nước Việt Nam hiện nay hầu hết đều không chính danh.

Xin chứng minh

Trong Hiến pháp của nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam người dân được hưởng tất cả các quyền: quyền sống, quyền làm người, quyền hoạt động chính trị, quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do lập hội, lập đảng phái, quyền biểu tình, tự do tôn giáo, tự do cư trú, tự do đi lại, tự do đủ thứ...

Chính sách hộ khẩu đã cấm tự do cư trú.

Quyền được biểu tình của dân bị cấm chỉ bởi một nghị định (do Thủ tướng Phan Văn Khải ký): cấm từ năm người trở lên tụ tập hay đi hàng dọc ngoài đường, ngoài phố.

Anh bạn chúng tôi có 5 đứa con, cộng hai vợ chồng là 7 người, mỗi sáng Chủ nhật anh chị dẫn bảy con đi tập thể dục tại công viên cách nhà hơn cây số. Đoàn rông rần tí hon của anh chị không thể đi thành một hàng, mà phải bí mật xé lẻ thành hai tốp, anh dẫn 3 đứa con, chị dẫn 2 đứa con già vờ không quen biết nhau, đi vào hai lối đường khác nhau, sợ đi chung sẽ bị công an bắt... Anh bạn này tâm sự: ra Quốc lộ số 1, qua một số đường phố ở các thành phố nhỏ, thấy trâu bò được ung dung đi thành bầy đàn hàng mấy chục con trên đường mà không bị công an bắt? Sao kiếp người ở Việt Nam lại tủi hổ hơn kiếp bò: con bò còn được tự do tụ tập, tự do nghênh ngang rông rần trên đường, được Đảng và nhà nước đối xử tử tế hơn hẳn con người... là sao hở các ông trời con?

Tự do tôn giáo bị cái rọ **tôn giáo quốc doanh** cấm cản. Hàng trăm sư sãi, chùa chiền vốn theo một hệ phái Phật giáo riêng từ trước năm 1975 tại miền Nam Việt Nam đã bị cấm hoạt động, bắt phải vào Phật giáo quốc doanh, nếu không chịu quốc doanh hóa Phật giáo sẽ bị bắt. Công giáo cũng phải thành Công giáo quốc doanh. Cao Đài, Hòa Hảo, Tin Lành... cũng phải vào quốc doanh thì sao gọi là tự do tôn giáo? Ở một đất nước không có TÔN GIÁO TƯ NHÂN, chỉ có TÔN GIÁO QUỐC DOANH mà cứ xung xung toe toét: Việt Nam có tự do tôn giáo.

Điều 4 trong Hiến pháp cho phép chỉ một mình Đảng Cộng sản được nắm quyền lãnh đạo mãi mãi, đã cấm mọi công dân tự do hoạt động chính trị, trong khi quyền người dân được tự do hoạt động chính trị ghi rõ ràng trong Hiến pháp. Điều 4 của Hiến pháp là điều không chính danh.

Đảng và Nhà nước có trên **700 tờ báo giấy báo viết báo hình**. Xã hội tự xưng là “nhân dân làm chủ: của dân, do dân, vì dân”, “cán bộ là đày tớ nhân dân”. Tại ngược thay, chính anh đày tớ này được độc quyền ra báo, lại cấm ông chủ ra báo là sao? Marx – sinh thời từng ca ngợi nền tự do báo chí của chủ nghĩa tư bản. Marx lên án cay độc nhà vua Phổ kiểm duyệt báo chí theo kiểu nhà nước Việt Nam hôm nay lừa tất cả nền báo chí nước nhà vào cái rọ lẻ phải, đánh sập hơn ba trăm blog và website cá nhân trên Internet như lời khoe khoang của ông tổng cục phó Tổng cục An ninh Bộ Công an, [trung tướng Vũ Hải Triều](#)... Không có nền tự do báo chí tư sản, nền xuất bản tự do tư sản, không thể xuất hiện chủ nghĩa Marx. Nếu Karl Marx tái sinh xuất hiện giữa lòng Hà Nội hay Sài Gòn hôm nay, chắc chắn cha đẻ của chủ nghĩa cộng sản sẽ bị lính của ông Vũ Hải Triều bắt ngay tập lự.

Khi người dân không có quyền ra báo tư, lập nhà xuất bản tư... cũng có nghĩa người dân Việt Nam hiện nay không có quyền tự do ngôn luận.

Khi Hiến pháp đã cho công dân cái quyền thì người dân không phải đi xin. Hiến pháp bảo công dân có quyền sống, quyền làm người, vậy chả lẽ khi sống là phải thờ, phải ăn, phải mặc, phải yêu vợ... thì cứ mỗi lần thờ, mỗi lần ăn, mỗi lần mặc, mỗi lần yêu vợ... lại phải làm đơn xin phép công an à?

Hiến pháp của các nước dân chủ văn minh sinh ra để bảo vệ người dân, đảm bảo nhân quyền, dân quyền và mọi quyền tự do của dân, cốt yếu để ràng buộc kẻ cầm quyền. Hiến pháp nước ta hiện nay sinh ra hầu như để chỉ trỏi buộc người dân và tạo hàng nghìn kẻ hở cỡ lỗ thủng con voi chui lọt cho kẻ cầm quyền tự do đánh tráo Hiến pháp, tự tung tự tác, làm ngược lại Hiến pháp mà không bị luật pháp ràng buộc là sao?

Quốc hiệu nước ta hiện nay xưng là: Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam, thực ra có đúng không? Thừa không! Vì nền kinh tế nước ta từ năm 1986 đến nay là nền kinh tế thị trường, tức nền kinh tế tư bản chủ nghĩa, một chủ nghĩa tư bản hoang dã. Vậy quốc hiệu nước ta muốn sát với “sự thật của đất nước” như gợi ý của Ban Tuyên giáo, phải đặt lại là: “Cộng hòa Tư bản Chủ nghĩa Việt Nam” mới chính danh.

Chủ nghĩa xã hội nói cho cùng là một mô hình ảo, hoàn toàn không có thật. Hồi chúng tôi theo học tại Học viện Gorky bên Liên Xô năm 1988, thường nghe dân Liên Xô định nghĩa về chủ nghĩa xã hội theo mô hình Lenin-Stalin như sau: **“Chủ nghĩa xã hội là con đường vòng vèo nhất, đầy máu và nước mắt nhất, khốn nạn nhất để đi lên tư bản chủ nghĩa”**. Liên Xô, với mô hình xã hội chủ nghĩa trại lính (hay trại tập trung) đã phải mất 74 năm đi vòng vèo trong máu xương, ngục tù, trong đày đọa của những quần đảo Gulag hắc ám, man rợ... đến năm 1991 mới tới được nền kinh tế tự do tư bản chủ nghĩa. Quốc hiệu của nước ta như vậy là không chính danh.

Cái đuôi “Định hướng xã hội chủ nghĩa” được gắn vào đít khái niệm kinh tế thị trường của nhà nước ta hiện nay là một cái đuôi giả, một cái đuôi nhựa chạy bằng cục pin sắp thối của Trung Quốc. Theo nghĩa từ điển: “định hướng” có nghĩa là xác định phương hướng, mà điểm tới đã được xác định cụ thể. Ví dụ ông A hẹn ông B qua điện thoại, rằng mai ta gặp nhau ở Hồ Con Rùa, tập kết tại đó ăn sáng, uống café, định hướng Buôn Ma Thuột mà tới Plây-ku nhé! “Xã hội chủ nghĩa” là khái niệm ảo trên giấy, chưa có thật trên đời và sẽ không thể có thật vì nó dựa trên những nguyên lý ảo tưởng, bịa đặt, phi khoa học.

Đưa đất nước đi vào chỗ không có thật, định hướng tới cõi không có thật mà đến thì than ôi, thà giết đất nước đi còn hơn! Nên khẩu hiệu **“Vì Tổ quốc, vì chủ nghĩa xã hội”** in trên đầu tờ *Văn nghệ* của Hội Nhà văn Việt Nam, nếu theo tiêu chí “hướng về sự thật” của Ban Tuyên giáo chỉ dẫn, phải đặt tên lại cho đúng với thực chất ngữ nghĩa của từ điển là: **“Vì Tổ quốc, vì chủ nghĩa không có thật”** mới đúng. Không có sự thật đi kèm, mọi lý thuyết, mọi mô hình xã hội, mọi lời hứa đều là sai trái, ảo tưởng, hứa hão, đúng như K. Marx đã nói.

Đồng nghĩa Đảng Cộng sản là đất nước, đồng nghĩa chủ nghĩa xã hội là Tổ quốc là không chính danh. Đảng Cộng sản mới chỉ có 5 triệu đảng viên, còn nhân dân Việt Nam ngoài Đảng chiếm đa số tới hơn 80 triệu dân, có phù phép kiểu gì, Đảng Cộng sản cũng không thể biến thành đất nước Việt Nam được. Đảng nghĩa là phe phái, là một nhóm người. Một nhóm người sao có thể biến thành tất cả được, nên danh từ ĐẢNG TA dùng để gọi Đảng Cộng sản là không chính danh. Liên Xô đã bỏ ra 74 năm để tìm mà không thấy chủ nghĩa xã hội đâu, chỉ thấy trại tập trung, thấy nhà tù nhiều hơn trường học. Lenin, Stalin, Mao... đã biến nhân dân các nước Nga, Tàu, Cuba, Bắc Triều Tiên, Việt Nam, Campuchia, hàng chục nước Đông Âu... thành hàng tỉ con chuột bạch cho cuộc thí nghiệm máu cộng sản chủ nghĩa bằng bạo lực, bằng cái tạo áp đặt, bằng thuyết đấu tranh giai cấp tàn bạo nhưng đã thất bại hoàn toàn. Liên Xô, Trung Quốc, Việt Nam, Đông Âu giờ đã đi theo tư bản chủ nghĩa. Chủ nghĩa xã hội là một khái niệm ảo, nên khẩu hiệu **“Yêu nước là yêu chủ nghĩa xã hội”** là rất buồn cười, giống như nói “Yêu nước là yêu cái không có thật” vậy...

Quốc hội nước CHXHCN VN được Đảng Cộng sản và nhà nước phong cho là cơ quan lập pháp cao nhất của nhân dân Việt Nam là không chính danh. Vì thực tế, Quốc hội này chỉ là cơ quan ngoại vi của Đảng, do Đảng lãnh đạo; Quốc hội mà 98% dân biểu

là đảng viên của một đảng duy nhất thì việc gọi Quốc hội này của dân là một trò hề, là không chính danh; Quốc hội này của Đảng, dân nào có quyền bính gì trong Quốc hội giả hiệu này?

Việc một nhóm người không ai khiến, tự nhiên nhảy phóc ra đầu trường xã hội ngót trăm năm nay, hung hãn cầm mác cầm lê cầm búa cầm liềm cầm cán những nhóm người khác lập phe đảng là không chính danh, không logic, không công bằng, không có luật hay chỉ là luật rừng?

Đảng Cộng sản Việt Nam không do nhân dân Việt Nam bầu ra, nên sự tồn tại của Đảng để tuyệt đối cầm quyền là không chính danh. Đúng như Mao nói rằng chế độ chuyên chính vô sản của ông ta là do súng đẻ ra: “Súng đẻ ra chính quyền”, tức là SÚNG BẦU RA CHÍNH QUYỀN... Mấy chục năm nay, người ta đã cố tình gọi nhầm SÚNG là DÂN: “súng bầu lên chính quyền thì lại nói dối là dân bầu”... Cũng giống như (giả dụ thôi, hi vọng đừng biến thành sự thật!) sau bài viết này, công an gọi tên Trần Mạnh Hảo lên... dọa bắn; Hảo ta vốn là một con cáy 64 tuổi biết cầm bút, thấy súng há mồm sấp đối thoại với mình, sợ vãi đái, nghĩ mình miệng hùm gan sứa, sức đâu cãi lại miệng súng, đành phải ký vào giấy cung khai rằng: báo cáo các anh, em đã nói sai, đã nói dối, vì Đảng ta và nhà nước ta từ xưa tới nay thật thà hơn đêm, có biết nói dối là gì đâu. Thế rồi báo *An ninh* hôm sau hí hửng: trước lý lẽ sắc bén và thực tế sáng ngời chính nghĩa của nhân dân, tên Hảo đã không đủ lý lẽ đối thoại, đã ăn năn hối lỗi vì dám vu cáo cho Đảng ta nói dối...

Việc Đảng Cộng sản Đông Dương ra đời năm 1930 theo thuyết Marxism là không chính danh.

Marx bảo: chủ nghĩa tư bản xuất hiện với đại công nghiệp. Marx lại bảo phương thức kinh tế châu Á không nằm trong chủ nghĩa Marx. Marx phán: giai cấp vô sản là hệ quả của giai cấp tư bản. Nghĩa là tư bản đẻ ra vô sản. Trung Hoa, Việt Nam và cả châu Á, thế giới Ả-rập, Ấn Độ, Mỹ Latinh, Phi Châu... trong thế kỷ thứ 19, đầu thế kỷ thứ 20 chưa hề có chủ nghĩa tư bản. Năm 1930, Việt Nam chưa có ông bố tư bản, sao lại có đứa con tên là vô sản ra đời? Bịa ra một giai cấp vô sản ảo để thành lập ra đảng của giai cấp vô sản là Đảng Cộng sản Đông Dương là không chính danh, là trái với thuyết Marxism, là xây nhà trước, xây nền nhà sau.

Sau khi ra đời, Đảng Cộng sản Đông Dương nêu khẩu hiệu “**Trí, Phú, Địa, Hào đào tận gốc tróc tận rễ**” là không chính danh. Diệt trí thức là diệt đi hai ông đại trí thức Marx-Engels ư? Trí thức là linh hồn của xã hội, diệt trí thức cũng có nghĩa là diệt luôn xã hội loài người.

Năm 1958 – 1960 Bắc Việt Nam (năm 1975 là cả nước) tuyên bố tiến thẳng lên chủ nghĩa xã hội với “mo cơm và quả cà”, không thông qua con đường tư bản chủ nghĩa theo sự xúi dục của Lenin là không chính danh. Theo Marx, linh hồn của xã hội chủ nghĩa là đại công nghiệp; chỉ có nền nông nghiệp lạc hậu mà dám thí mạng củi tiến lên xã hội chủ nghĩa là tiến lên toàn dân cùng chết đói, hay tiến lên công xã kiểu diệt chủng như Khmer Đỏ, tiến lên “đại nhảy vọt” kiểu Mao khiến mấy chục triệu người chết đói, dân chúng phải ăn thịt cả con mình như cuốn [Mao Trách Đông ngàn năm công tội](#) do Thông tấn xã Việt Nam vừa phát hành đã kể.

Năm 1986, theo gương Trung Quốc, Đảng Cộng sản Việt Nam thay vì chôn chủ nghĩa tư bản (như Marx-Engels dạy) đã quay ngược lại chôn chính học thuyết cộng sản, bằng cách xây dựng nền kinh tế tự do đa thành phần tư bản chủ nghĩa, đưa nhân dân Việt Nam thoát khỏi chết đói. Theo Marx dạy: kinh tế nào, chính trị ấy: hạ tầng cơ sở kinh tế quyết định thượng tầng kiến trúc chính trị. Nay, kinh tế Việt Nam là tư bản tự do mà chính trị vẫn giữ nền chính trị độc tài xã hội chủ nghĩa là sai quy luật, là không chính danh, là đầu chuột đuôi voi, là ông nói gà bà nói thóc lép, là hồn Trương Ba, da hàng thịt...

Marx-Engels từng công khai tuyên bố trong trước tác của mình: **“Chúng tôi không có ý định đoán định tương lai một cách giáo điều mà mong muốn dùng phương pháp phê phán thế giới cũ để tìm được một thế giới mới... Việc kiến tạo và tuyên bố một lần và mãi mãi những giải đáp cho các vấn đề của mai sau không phải là việc của chúng tôi...”**. Rõ ràng, chính Marx và Engels đã coi học thuyết của mình chỉ là những giả thuyết, những phép thử, những phỏng định về tương lai, tuyệt nhiên không giáo điều cho lý thuyết của mình là chân lý vĩnh hằng. Những ai đã, đang coi học thuyết Marx là chân lý bất biến là đang chống Marx, là muốn dùng Marx giả, Marx dỏm bịt mắt trí thức và nhân dân để quyết câu giờ giữ quyền lực là không chính danh.

Theo định đề: “Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý” của Marx, chúng ta thấy thực tế đã không chấp nhận cuộc thí nghiệm XÓA TƯ HỮU hải hùng nhất trong lịch sử loài người của Marx-Engels-Lenin với tham vọng “XÓA TƯ HỮU, XÓA CÁ NHÂN, XÓA NHÀ NƯỚC, XÓA MÂU THUẬN, XÓA ĐẢNG CỘNG SẢN, XÓA CÁC GIAI CẤP VÀ ĐẢNG CỦA NÓ, XÓA CHÍNH BIỆN CHÚNG PHÁP ĐỂ XÂY DỰNG MỘT XÃ HỘI CỘNG SẢN ÁO TƯỜNG PHI BIỆN CHÚNG – NƠI KHÔNG CÓ CÁI DỐI TRÁ, KHÔNG CÓ CÁI ÁC ĐỘC VÀ CÁI XẤU XA, NƠI TUYỆT ĐỐI TỰ GIÁC, TUYỆT ĐỐI TỰ DO, TUYỆT ĐỐI GIÀU CÓ, TUYỆT ĐỐI KHÔNG CÓ NGOẠI TÌNH, KHÔNG CÒN HÔN NHÂN, KHÔNG CÒN GIA ĐÌNH KIỆU CŨ, KHÔNG CÒN NGÂN HÀNG, KHÔNG CÒN TIỀN TỆ...”. Đó là một xã hội bịa đặt không có thật: vì không có cái ác thì cái thiện cũng bị triệt tiêu, không có cái nguy thì cái chân cũng biến mất, không có cái xấu thì cái đẹp cũng chẳng còn...

Một trăm sáu mươi hai năm từ khi “Tuyên ngôn Đảng Cộng sản” của Marx-Engels ra đời đến nay, hàng trăm triệu sinh mạng đã bị giết, hàng tỉ người bị tù đầy, bị ngược đãi để “các vị lãnh tụ kính yêu” làm cuộc thí nghiệm đẫm máu cải tạo thế giới từ TƯ HỮU sang CÔNG HỮU, từ TƯ BẢN sang VÔ SẢN, từ CÁ NHÂN sang TẬP THỂ, XÓA QUỐC GIA chỉ còn QUỐC TẾ, XÓA HOÀN TOÀN THẾ GIỚI CŨ, NHÂN LOẠI CŨ chỉ còn MỘT THẾ GIỚI MỚI TINH, NHÂN LOẠI MỚI TINH KHÔNG CÒN TRUYỀN THỐNG, KHÔNG CÒN LỊCH SỬ, KHÔNG CÒN QUÁ KHỨ, KHÔNG CÒN TÔN GIÁO... Chao ôi, khi một con người không còn quá khứ, một dân tộc không còn lịch sử, con người ấy, dân tộc ấy sẽ biến thành tinh tinh, xã hội tinh tinh hay thành những cục bột biết ca hát?... Rút cục, cuộc thí nghiệm cộng sản kinh hồn trên phạm vi toàn thế giới đã hoàn toàn thất bại. Những nước cộng sản cứng đầu nhất như Bắc Triều Tiên, Cuba hiện nay cũng đang rục rịch thí nghiệm mô hình kinh tế tư bản chủ nghĩa, tập tọc học lại những bước đi làm giàu vỡ lòng nhân loại đã có từ trước khi Marx ra đời. Đây là sự thật không thể nào chối cãi, dù cãi cối cãi chày bằng cồng số tám hay nhà tù, họng súng v.v...

Cám ơn Marx, đã cho chúng tôi đề bài **“Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý”** để làm một bài tập làm văn về sự thật này. Cám ơn ngài cố Tổng thống nước Ba Lan tự do

Lech Kaczyński đã cho chúng tôi ý tưởng rất hay: chỉ có sự thật mới giải phóng con người, làm chủ đề bài tham luận. Chúng tôi cũng xin cảm ơn tiêu đề của cuộc hội thảo “**Văn học nghệ thuật hướng về sự thật đất nước**” của Ban Tuyên giáo Trung ương đã gợi ý, khích lệ chúng tôi dám liều mạng nói lên những sự thật cay đắng nhất, khủng khiếp nhất của đất nước chúng ta hiện nay, những sự thật chết người, ai ai cũng biết mà vì sợ tù tội nên không ai dám nói ra.

Viết đến đây, chúng tôi chợt nhớ đến truyện “Bộ long bào của vị hoàng đế” của văn hào Andersen. Thằng bé trong thiên truyện đã liều mạng xé toang bộ long bào hoang tưởng của vị hoàng đế kia bằng cách hét thật to: ông vua cởi truồng! Tiếng kêu thất thanh của chân lý ấy có làm đám đông đang bị quyền lực hôn mê, luôn miệng tung hô vị hoàng đế mặc bộ long bào đẹp nhất tinh ra hay không? Nhưng hình như ngay sau khi gọi sự vật bằng tên của nó, thằng bé do sự thật, do tự do phái đến đã biến mất. Do đó, mới còn biết bao nhiêu ông vua triết học cởi truồng, vua chính trị cởi truồng, vua cách mạng cởi truồng, vua chủ nghĩa cởi truồng... đang đi không ngoài xã hội, ngoài phố xá, đã và đang được những đám đông giả vờ cuồng tín hòng trục lợi xúm vào vạ tuế, ca ngợi các ngài khoác những bộ long bào tuyệt vời của trần gian...

Sự thật giản dị nhường ấy, sao bị cả đám đông lờ đi? Mới hay sự cám dỗ của dối trá có bùa ngải quỷ sứ, mê hoặc con người trong bóng tối, trong đe dọa, trong hấp lực của củ cà rốt treo trước miệng con lừa... Sự thật chỉ có thể tồn tại công khai dưới ánh sáng mặt trời. Xã hội của những hội kín vây bủa con người trong lừa mị, trong sợ hãi u u minh minh, luôn xua đuổi và cầm tù sự thật. Chối bỏ sự thật, những xã hội do băng đảng hội kín cầm quyền hầu như không bao giờ đi cùng đường với lẽ phải và công lý.

Chúng tôi không dám làm thằng bé trong thiên truyện kia của Andersen; làm vị thiên sứ của sự thật này, coi chừng khả năng biến mất là điều có thể xảy ra. Hãi quá!

Chúng tôi chỉ xin kể ra ba vị nhà văn Việt Nam hình như cũng đang thử đóng vai trò của thằng bé ấy, vai trò thiên sứ của sự thật, của tự do.

Đây là lời của nhà văn Đỗ Chu bù ngùi, chua xót, khi ông nói về sự lãnh đạo của Đảng với nhà văn; sao nhà văn giống chú cún con ve vầy đuôi theo ông chủ trong sân nhà thế: “Tớ yêu Đảng như yêu vợ. Vợ còn sống thì tớ nghe vợ. Vợ chết thì tớ lập bàn thờ khấn vái cho đến chết. Đảng cũng là vợ của tớ. Đảng bần thì tớ mua xà phòng cho Đảng tắm. Mua nước hoa cho Đảng thơm. Đảng nói thì không được cãi. Đảng bảo ăn là ăn. Đảng bảo uống là uống. Đảng bảo nằm là nằm. Đảng bảo lên giường là lên giường. Đảng bảo ra đường là ra đường...” (Trích bài [“Nhà văn Đỗ Chu yêu Đảng như yêu vợ”](#) của Nguyễn Trọng Tạo ngày 13/7/2010). Về việc này, mới thấy Nguyễn Vĩ xưa thánh thật, khi ông viết: “nhà văn An Nam khổ như chó!”.

Đây là mấy câu thơ của nhà văn, nhà thơ Nguyễn Đình Chính (con trai cố nhà văn Nguyễn Đình Thi, người rất nhiều năm trước và sau 1975 từng làm Tổng Thư ký – ngày nay gọi là Chủ tịch – Hội Nhà văn Việt Nam): “Mấy thằng bạn văn nghệ chửi đồng hát hay / Cổ họng rần hổ mang trơn tuột liếm môi trong các HỘI ĐOÀN / hót hít chính trị như chó hít hóng cứt...” (Trích trong bài thơ “Đêm Sài Gòn” in trong [tập thơ *Chec chec của Nguyễn Đình Chính*](#), do Tân Hình thức Publishing Club ấn hành trên mạng 2010).

Đây là nhà văn đại tá công an Mai Vũ, trước Đại hội Nhà văn Việt Nam lần thứ XIII, đã lên tiếng đòi tự do sáng tác, mặc dù từ năm 1987, Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh đã cởi trói cho các nhà văn:

“Đây là vấn đề nhạy cảm mà không phải ai cũng có dũng khí dám nói thật. Nhằm thiết lập một trật tự xã hội tư duy đồng chiều, chúng ta đã chính trị hóa mọi đời sống xã hội. Điều đó thật tai hại, nó làm khô héo tinh thần dân tộc. Chính trị hóa khoa học đã dẫn đến phủ nhận chân lý khách quan, làm méo mó khoa học. Trong lịch sử Xô Viết trước kia, đã có thời người làm vườn Luxenkô – Mitsurin được tôn vinh như những nhà cải cách vĩ đại, còn Mooc găng, Mendên là những kẻ phục vụ chủ nghĩa tư bản vì thuyết gen di truyền. Kết quả, nhà di truyền học thiên tài Vavilốp đã phải tự sát, còn nền di truyền học nước Nga thì lụn bại, để lại một vết nhơ đau đớn trong đời sống khoa học xã hội Xô Viết. Đó là vụ ngyệ khoa học lớn nhất trong lịch sử nhân loại. Chính trị hóa giáo dục cũng chỉ để ra những chiến binh đánh bom tự sát, chứ không để ra những công dân xây dựng tương lai. Hội Nhà văn không phải là dàn hợp xướng để hát theo cái gậy chỉ huy của người nhạc trưởng. Nó là lãnh địa của những tư duy và sáng tạo cá nhân, nó là một tổ chức xã hội nghề nghiệp tự nguyện của các nhà văn lấy sứ mạng phục vụ Tổ quốc và nhân dân trên hết.

Nhà văn viết theo mệnh lệnh của trái tim, mà trái tim nhà văn thuộc về Tổ quốc và nhân dân. Anh ta là tội đồ và đáng nguyên rủa nếu thóa mạ Tổ quốc và dân tộc. Còn khuynh hướng chính trị tùy thuộc quyền lựa chọn của mỗi nhà văn. Hãy để con ngựa Văn tung vó trên cánh đồng bát ngát của tự do” (“[Về Hội nhà văn của chúng ta](#)” của Mai Vũ, in trên website Trần Nhưong ngày 11-7-2010)

Tiếp nối ba nhà văn trên, chúng tôi xin mời quý vị đọc lại bài thơ “Bài ca sự thật” của chúng tôi (Trần Mạnh Hảo) đã in trên báo *Tuổi trẻ* số tất niên ngày 24- 01-1987

BÀI CA SỰ THẬT

Sự thật của tôi
Sự thật của anh
Sự thật của chúng ta
Sự thật của mọi người?
Nhân loại có bao thời
Sự dối trá làm quan toà phán xử
Bru-nô ơi trái đất vẫn tròn
Mà chân lý nghìn sau còn trả giá
Nhưng đất nước vẫn đi tìm sự thật
Trong câu hát có mồ hôi nước mắt
Có con nghê đá đầu đình cười cợt các triều vua
Có thằng Bờm chẳng tin lời hứa hão
Cái quạt mo không để phú ông lừa
Vua Hùng ơi Người đi tìm sự thật
Bằng cách ngày đầu năm xuống ruộng cấy bừa
Bao triều đại xưa đổ vì ưa nói dối
“Muốn nói gian làm quan mà nói”
Sự thật giấu trong nhà dân đen
Sự thật từng vệt vờ đi như ăn mày đầu đường xó chợ
Sự thật làm anh hề, chú mõ

Sự thật như nàng Thị Kính oan khiên
Sự thật trôn vào ngụ ngôn, ngạn ngữ sấm truyền
Sự thật có khi mượn Xuý Vân mà giả dại
Sự thật chiếc lá đa bay qua bao thời đại
Bay về đây trời nổi cơn mưa
Con vua thất thế quét chùa sãi ơi!
Vĩnh biệt chú Cuội
Vĩnh biệt thành tích ma, báo cáo lão thành thân
Bệnh hình thức gọi sai tên sự vật
Người dối phải nói lời no
Vị đắng sao lại kêu là mật?
Ngục tù mang nhãn hiệu tự do!
Vĩnh biệt khái niệm quét vôi và từ ngữ nước sơn
Đạo đức dính trên đầu môi chót lưỡi
Vĩnh biệt những bóng ma cơ hội
Những cái đầu già cối tự bên trong
Những con mắt nhìn người bằng bóng tối
Có nhận ra tia nắng mới trong lòng ?
Tôi là người tập yêu sự thật
Tập nghe nên có lúc ù tai
Tập nhìn nên chói mắt
Đất nước đổi thay
Con đau để những dòng sông quẩn quại!
Hạt thóc và hạt máu có bao giờ nói dối?
Bốn nghìn năm dân tộc tôi
Đi từ bờ bên kia
Đến bờ bên này của sự thật
Để mỗi con người hôm nay trên mặt đất
Được cầm trong tay một tia nắng mặt trời...

Sài Gòn ngày 15-1-1987

Trần Mạnh Hảo

Để kết thúc bản tham luận, xin kính mời quý vị cùng chúng tôi hô 3 khẩu hiệu sau:

Khẩu hiệu một:

KHÔNG CÓ SỰ THẬT, KHÔNG CÓ LẼ PHẢI VÀ CHÂN LÝ
(xin hô ba lần: không có, không có, không có)

Khẩu hiệu hai:

CHỈ CÓ SỰ THẬT MỚI GIẢI PHÓNG CON NGƯỜI

(xin hô ba lần: chỉ có, chỉ có, chỉ có)

Khẩu hiệu thứ ba:

SỰ THẬT LÀ TIÊU CHUẨN CỦA CHÂN LÝ

(xin hô ba lần: tiêu chuẩn, tiêu chuẩn, tiêu chuẩn)

Xin cảm ơn quý vị.

Viết tại Sài Gòn 26-06-2010

© 2010 Trần Mạnh Hảo

Nguồn: <http://www.vantholacviet.org>

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 7200 TÁC PHẨM